

HOMILIES

> SANTA MARIA DE JONCADELLA: VIDA, DOLCESA I ESPERANÇA NOSTRA

Homilia pronunciada al santuari de Joncadella el dia 13 d'abril del 2009

La dolça imatge de Maria, tron puríssim del Fill etern de Déu, del santuari de Joncadella és venerada i estimada per la gent del Pla de Bages. De llarga tradició és aquesta devoció, que ens parla des del segle XIV; però que ja com una petita parròquia apareix documentada en el segle XI. Santa Maria de Joncadella ens acompanya des de segles en el caminar com a poble cristià.

Tot mirant el projecte de les pintures que ornaran l'altar major i la imatge de santa Maria veig que hi apareixen dues escenes de la vida de Maria: l'Anunciació i la Visitació, i dues escenes de la vida del poble que treballa i fa festa, entronitzant la imatge de Maria en el santuari de Joncadella. De la vida de Maria i de la nostra vida, en aquest escrit per al Butlletí dels Amics de Joncadella, doncs, és del que vull parlar.

El relat de l'Anunciació de l'àngel Gabriel a Maria és una de les pàgines més profundes i boniques de tota la Bíblia cristiana. Maria rep el missatge de Déu en la vida quotidiana. Ella viu en un poble que no sembla tenir gaire importància en la història del poble d'Israel i ella és una noia d'entre totes les que viuen en aquell poble. La seva tasca i

la seva família no semblen pas ser significatives. És que Maria és una noia del poble. I en la seva senzilla vida és cridada per Déu per a la missió més gran de la humanitat. La maternitat divina de Maria pertany a l'esdeveniment decisiu per antonomàsia en la història de la salvació.

La resposta de Maria és clara i no deixa cap mena de dubte: *Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules* (Lc 1,38). En ella no hi ha lloc per al seu «jo»; ella s'abandona en mans de Déu, en mans del misteri de Déu en què ella creu com a filla d'Israel i que ara sembla que vulgui començar una nova història de relació molt més pregonada en el seu si virginal.

La vida autèntica és la de les coses senzilles i quotidianes. En la història de les nostres famílies i dels nostres pobles hi ha aquesta veritat recordada i moltes vegades enyorada: la felicitat no està a tenir moltes coses, sinó que brolla del cor del qui estima i lluita per la felicitat dels altres.

La vida senzilla és la que conjumina treball esforçat i relació familiar i social clara i neta. La vida senzilla és també oberta a Déu, el misteri del qual ens acompanya sempre. El cristià sap que treballa i estima en aquest món, però sap també que el cel és obert sempre en la contínua benedicció de Déu, del qual vénen tots els béns, i en la benedicció dels homes a Déu, donant-li gràcies pels dons que vénen de la seva mà de Pare.

Els llocs marians, com el santuari de Joncadella, són expressió de l'estima del poble cristià envers Maria, la Mare de Déu. Però, al mateix temps, són expressió de l'estima de Maria per tots els seus fills que pelegrinem per aquest món. Cada santuari, ermita, església, capella on Maria és present és una nova «Visitació» de Maria.

Maria va visitar la seva cosina Elisabet. I ho va fer amb aquella «urgència» del qui ha de portar una bona notícia. Ella no va tenir cap por a anar a cercar la seva parenta per compartir el misteri que portava en el seu si. El camí llarg fou recorregut amb la lleugeresa del qui va amb l'alegria i l'amor al cor.

Impressionen les paraules de l'evangeli: *Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant va saltar dins les seves entranyes, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant* (Lc 1,41). Amb la sola paraula de salutació i amb la mirada, l'alegria i l'amor que hi ha en el cor de Maria passen al cor d'Elisabet i del seu fill, que porta en el seu si. Maria amb la seva sola presència es converteix en la primera evangelitzadora, en la primera que porta Jesús a la humanitat. I el porta als altres perquè el porta en el seu cor. Per això, els qui venim als santuaris de la Mare de Déu sabem que el que sempre trobem és Maria que ens dona el seu Fill Jesús.

Un poble fa festa autèntica entorn de Maria quan obre el seu cor a Jesús, el Fill Unigènit

de Déu, Fill també de Maria. Maria és gran realment perquè ha cregut en la Paraula del Senyor. Elisabet fa d'ella la més gran lloançà: *Feliç tu que has cregut* (Lc 1,45), perquè la resposta que fa realment gran Maria i que neix de la seva llibertat és la fe en Déu, fidel en l'amor al seu poble. I nosaltres la felicitem per la seva fe i li diem com la seva cosina: *Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes!* (Lc 1,43).

La festa autènticament humana demana també el cel obert de la fe perquè ho sigui realment. L'horitzó de la vida no pot restar mai tancat perquè l'alegria pugui ser plena. Els cristians sabem que en Crist l'horitzó de la vida resta sempre obert, perquè ell ens l'ha obert donant-nos amb la seva mort i resurrecció l'esperança de la vida eterna, regalant-nos la seva immortalitat. La fe en Crist és la que em dona aquesta esperança que mai no mor, perquè es fonamenta en l'amor de Déu que en Crist se'ns ha manifestat plenament.

Per això, el regal més gran que podem fer a la gent que estimem és Jesús. Aquesta terra nostra va néixer al redós de la fe cristiana. I continuarà essent ella si aquesta fe es manté en el cor de les persones que aquí treballen i estimen. Maria continua fidel a la seva missió de portar l'evangeli a tots els homes i dones. Maria ens demana a nosaltres que la imitem i que portem Jesús en el cor i que el donem als nostres fills i néts. La

millor sembra que podem fer en el cor de les persones és la de la llavor de l'evangeli, Jesús, Fill de Déu i Fill de Maria.

> SANT CRIST D'IGUALADA 2009

Homília pronunciada a la basílica de Santa Maria d'Igualada el dia 14 d'abril del 2009

Sr. Arxiprest i rector d'aquesta Parròquia de Santa Maria

Sr. Vicari

Germans preveres i diaques

Religiosos i religioses

Sr. Alcalde i Regidors

Priors del Sant Crist

Germans i germanes:

La Pasqua Igualadina

El Dimarts de Pasqua celebrem la «Pasqua Igualadina». És una Pasqua ben pròpia, en què tots els igualadins i igualadines som convidats a mirar el «Crucificat» en la imatge que «va suar sang» el Divendres Sant de l'any 1590. Als qui amb una mirada superficial ens veuen, els pot semblar que nosaltres fem una cosa ben estranya: Com pot ser que en l'octava de Pasqua els igualadins tornin a mirar el Crist crucificat? Per què no ho fan en un altre temps que no sigui el de Pasqua?

Però si ho mirem amb profunditat veiem ben clar que fer la Festa del Sant Crist en ple temps de Pasqua és del tot adient, i que de cap manera no desdibuixa la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist; al contrari, encara li dóna més relleu.

Les lectures que la litúrgia de l'Església ens ofereix en aquest dia i que hem proclamat en la nostra celebració també tenen present el Crucificat per entendre el Ressuscitat. De fet, no podem separar mai aquests dos misteris de la vida de Crist. I el mateix hem de dir respecte de la nostra vida humana i cristiana, ja que la vida cristiana és profundament i veritablement humana. Un dels errors en què podem caure és el de separar el misteri de la creu del misteri de la resurrecció, i així mateix podem dir que és un error separar el misteri de la resurrecció del misteri de la creu.

La predicació de Pere: Crist el Messies, mort i ressuscitat

Sant Pere, el dia de Pentecosta, anuncia obertament i sense cap por, amb la força de l'Esperit Sant, el misteri de salvació en Crist. Ho hem escoltat en la primera lectura: *Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies*. Pere anuncia Crist crucificat, constituït Senyor i Messies. La salvació, la senyoria, la reialesa de Crist tenen el seu origen en la seva crucifixió. Ell és el Senyor i el Messies, tant en la seva resurrecció i exaltació, com en la creu, vessant la seva sang i morint, estimant el Pare i la humanitat.

Pere i els apòstols, com l'Església de tots els segles, no s'avergonyeix de Jesús crucificat. Sant Pau ens ho diu ben clar en la carta als Gàlates: *Déu me'n guard de gloriar-me en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist*

(Ga 6,14). I això Pau ho diu quan han passat uns vint-i-cinc anys des de la mort de Crist a la creu, i ho diu Pau que va ser aconseguit per Jesús ressuscitat en el camí de Damasc, quan ell anava respirant odi contra Crist i els cristians. Pau va tenir sempre clar qui era aquest Crist ressuscitat. Per a poder comprendre el misteri de Crist cal mirar-lo crucificat: *El Fill de Déu em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi* (Ga 2,20).

I nosaltres, igualadins, no tenim cap recança de mirar el nostre Crist crucificat i dir que ell és el nostre més gran tresor. El tresor més preciós que en tots els temps ha guardat aquest poble que l'estima. Nosaltres també, com Pere i Pau i com tots els veritables cristians de tots els temps d'aquesta ciutat, ens gloriem en Crist, i Crist crucificat, ens gloriem en el nostre Sant Crist d'Igualada.

Maria Magdalena: testimoni de la mort i resurrecció del Senyor

En l'evangeli hem escoltat l'encontre del Crist ressuscitat amb Maria Magdalena. Maria Magdalena és una de les dones que estaven al peu de la creu, ella és dels testimonis directes de la passió i mort en creu de Jesús. Ella fou també dels qui van acompanyar Jesús mort, i va veure com van fer rodolar la pedra del sepulcre on va reposar. En el relat de l'evangeli que hem escoltat, impressiona el diàleg de Jesús i Maria. És el diàleg de la persona enamorada de Jesús que el cerca en el dolor de la separació de la mort. L'amor vol presència. De llavis de Jesús brolla el seu

nom: Maria. I ella, amb la promptitud del qui estima enamoradament, diu: *Rabuni - Mestre*. Apareix clarament com en la paraula és reconegut Jesús, el Mestre i el Senyor. El misteri de Crist mort i ressuscitat és la realitat que sempre ens supera i que és més enllà de la nostra comprensió. Solament l'amor que neix de la fe i fa reconèixer la veritat de Jesús pot portar al misteri de Crist.

Els testimonis primers de la resurrecció de Crist, aquells que es troben amb el sepulcre buit i amb Crist mateix parlant amb ells, són les dones i el deixeble estimat que estaven al peu de la creu. Ningú no pot entendre el misteri de la resurrecció sense haver passat abans pel misteri de la crucifixió i mort de Jesús.

El mateix Jesús ho expressa, tal com veiem en l'evangeli segons sant Joan: *Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit* (12, 24). I també: *Quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* (12,32). El fruit de la resurrecció té com a realitat prèvia la seva mort redemptora. Jesús atrau tots els homes cap a ell en ser enlairat a la creu. La creu és fecunda, dóna fruits de vida i d'eternitat. El Sant Crist d'Igualada, imatge del Crist mort i ressuscitat, ha atret i continua atraient, generació rere generació, el cor dels igualadins i igualadines. Grans fruits d'amor i de pau, de reconciliació i de justícia s'han donat al llarg dels segles en el cor dels qui amb fe i agraïment han contemplat el Sant Crist.

El cor obert de Crist: font de conversió i de vida

Els qui escoltaven sant Pere el dia de Pentecosta, tal com hem escoltat en la primera lectura, van donar el fruit de la seva conversió a l'amor de Déu manifestat en el seu Fill crucificat. I nosaltres, els qui hem vingut per celebrar el Sant Crist d'Iguadada, tot contemplant-lo en el seu misteri de la «Suor de Sang», potser passarem de llarg sense que donem el fruit de la conversió?

A la pregunta dels qui van escoltar la predicació i que naixia del seu penediment, Pere va respondre: *Convertiu-vos i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats.* Potser nosaltres ens direm: Ah, ja estic batejat. Però jo, com a successor dels apòstols, us dic a vosaltres, germans estimats: Què n'hem fet, del nostre baptisme? Vivim realment totes les conseqüències del do del baptisme que hem rebut sense cap mèrit nostre? ¿En la nostra vida lluitem contra el pecat, perquè no contami la vida divina que hem rebut en el baptisme?

El Sant Crist d'Iguadada, amb pau serena, ens mostra el seu cor traspasat. En l'adoració de la cinquena llaga de Jesús crucificat, en cada miserere dels divendres quaresmals d'Iguadada, a l'església del Roser diem:

*Cor dolcíssim de Jesús
que, obert de nit i dia,
espereu el fill il·lús*

*que, món enllà, es perdia:
ja el fill pròdig és ací,
que vol viure i vol morir
en la vostra companyia.*

I així és certament: el cor de Jesús, que la imatge d'Iguadada ens mostra, resta obert sempre, nit i dia, perquè és el cor de Crist traspasat del qual brolla sang i aigua, com va fer en la creu aquell divendres sant de la crucifixió. El cor de Crist és la font dels sacraments de l'Església, la font del baptisme, la font de l'Eucaristia, la font del sagrament de la Penitència, la font de tots els sacraments que donen vida als fills de Déu. Als sacraments som cridats a participar-hi tots nosaltres amb un cor sincer, ple de fe i de conversió autèntica d'amor a Déu i d'amor als germans. Apropar-se als sacraments és apropar-se al cor obert del Sant Crist.

Testimoni amb la paraula i la vida

Maria Magdalena, testimoni de la mort i resurrecció del Senyor, va rebre —com hem escoltat en l'evangeli— aquest encàrrec: *Vés a trobar els meus germans i digue'ls: Pujo al meu Pare, que és també el vostre Pare, al meu Déu, que és també el vostre Déu.*

I nosaltres, els qui participem en aquesta eucaristia, presència de Crist mort i ressuscitat enmig nostre, també hem estat constituïts pel Sant Crist testimoni seus davant el nostre món. Que la devoció i estima al Sant Crist d'Iguadada no mori mai. Que les gene-

racions d'infants i joves que neixen i creixen en aquesta ciutat coneguin més i més qui és i quin amor manifesta el Sant Crist.

Hem de ser tots nosaltres testimonis del Sant Crist amb la paraula, però també, i sobretot, amb la vida que brolla de Crist mort i ressuscitat. Com hem dit, no podem separar la creu de la resurrecció. No podem separar el testimoni de Crist de la veritat i de l'amor en la nostra vida, passi el que passi. El misteri de Crist mort i ressuscitat ens manifesta que l'amor i la veritat són inseparables. En Crist mort i ressuscitat veiem la gran veritat que és el fonament de tot: «Déu és amor.»

Els qui creiem en Crist mort i ressuscitat som —i ho hem de ser sempre— defensors de la vida humana en cada moment de la seva existència. Som defensors de la vida humana en el si de la mare, lloc de la vida i no pas lloc de la mort. Som defensors de la vida humana en el llit del dolor. L'únic amo de la vida és Déu, ningú no pot privar a un altre el dret de viure ni negar-li l'aliment i la beguda. Som defensors de la dignitat de la vida humana de tota persona de qualsevol llengua, cultura, raça, religió, i, per tant, defensors de la vida amb dignitat, posant sempre les persones per damunt del treball i del capital. Hem de recordar el que ens diu sant Pau: *L'amor al diner és una idolatria* (Col 3,5). Som defensors de la vida humana i per això hem de viure amb sobrietat, justícia i solidaritat —en aquests moments econòmics

i sempre—, perquè el món creat és per a tots els homes de la terra i per a totes les generacions futures.

Pregària

Germans i germanes, amb els goigs a llaor del Sant Crist d'Igualada, diguem tots ben de cor:

*Amb més fe cada vegada
i amb accents de nou fervor,
adorem, oh Redemptor,
vostra imatge d'Igualada.*

> EN EL FUNERAL DE MN. JOAN VALLS I PONT

Homilia pronunciada a l'església parroquial de Santa Maria de Montmaneu el dia 7 de maig del 2009

Ap 21,1-5a.6b-7 // Lc 7,11-17

Les paraules que Jesús va pronunciar a Naïm i que hem escoltat en l'evangeli ressonen de manera especial per a nosaltres en aquesta parròquia de Santa Maria de Montmaneu quan celebrem les exèquies del nostre germà, Mn. Joan Valls i Pont, tot pregant perquè el Senyor amb la seva misericòrdia el purifiqui de tot pecat i li doni la vida eterna.

El nostre dolor per la mort de mossèn Joan és present en el nostre cor i les llàgrimes brollen dels nostres ulls per la mort d'una persona estimada, per la mort d'una per-

sona que ens ha estimat. Però la paraula de Jesús és clara: *No ploris*. I Jesús ens ho pot dir perquè ell i solament ell és capaç de dir al fill únic de la viuda de Naïm: Jove, aixeca't!

El nostre dolor és penetrat per la paraula d'esperança. Jesús amb la seva sola paraula crida de la mort a la vida el jove de Naïm i retorna a la seva mare el fill que la mort li havia arrabassat. L'esperança esclata sempre en el cor del qui és capaç de comprendre que la mirada misericordiosa de Crist salva del poder de la mort la humanitat amb la força d'amor de la seva mort i resurrecció. Les paraules de Crist: *Jo sóc la resurrecció i la vida* (Jn 11,25), són realitat en ell i en tots els qui creuen en el poder del seu misteri pasqual. La seva resurrecció és la primícia de la nostra resurrecció. Pel baptisme nosaltres hem estat incorporats a la mort de Crist per a poder ressuscitar amb ell.

El nostre dolor es trasmuda, doncs, en esperança en la mort del nostre germà Joan, prevere. Una esperança que ell va predicar i viure en la seva vida de cristià i de sacerdot lliurat al servei dels altres. En el seu llarg ministeri sacerdotal, quasi cinquanta-quatre anys, va servir en diversitat de ministeris el Poble de Déu que l'Església li va encomanar (a Prats de Lluçanès, a Manresa, a Sant Sadurní d'Osormort, a Espinelves, a Sant Cristòfol de Cerdans, a l'Espelt, a la parròquia de la Soledat d'Igualada, a Sant Llorenç Savall, a les parròquies de Santa Maria i de

Sant Josep de Ripoll, a Vallfogona, a les Llosses, a Campdevàrol i a Gombrenç).

A ell li pertoca el títol de servidor fidel, disposat a servir més enllà de les seves forces les persones que tenia encomanades. De fet, ell ha mort en ple servei a l'Església, conscient de la necessitat del ministeri sacerdotal per a la vida del Poble de Déu. Mossèn Joan ha estat per al bisbe diocesà un col·laborador fidel amb l'alegria del servei. Les paraules de Jesús que sant Pau va dir en el comiat als preveres d'Efes podrien resumir la vida del nostre germà que ha estat cridat a la casa del Pare: *Fa més feliç donar que rebre* (Ac 20,35).

La donació generosa als altres és la font de l'alegria. El servei, amb cap altre interès que el de fer créixer Jesús en el cor de les persones, és la font de l'alegria que perdura sempre, perquè portar les persones a l'encontre amb Crist és la més gran caritat, el servei més gran que una persona pot fer a una altra.

L'encontre de les persones amb Crist és l'objectiu de tota vida verament sacerdotal. Cada sacrament és un encontre amb Crist. Cada Eucaristia celebrada és encontre de la humanitat, de les persones concretes, amb Crist. Mn. Joan Valls era ben conscient d'aquesta veritat i per això es mostrava sempre disponible per al servei ministerial. Ara en la vida eterna veurà, amb els ulls sense cap vel, el misteri realitzat en el cor de

les persones que ell ha escoltat en la confessió, que ell ha batejat, que ell ha ungit en la malaltia, que ell, essent transparència de Crist, ha alimentat amb el Cos i la Sang de Crist... Perquè la vida sacerdotal té un únic secret, el de deixar que Crist sigui l'únic protagonista, que ell sigui l'únic que parli al cor dels homes, que ell sigui l'únic que, en una paraula, salvi les persones, els homes i les dones, els infants i els joves, els ancians i els malalts.

Mn. Joan Valls això ho creia fermament i ho vivia ministerialment i personalment. En la seva vida —com s'ha vist ara clarament en els darrers dies— celebrava freqüentment els sagraments de la salvació: l'Eucaristia, la confessió, la unció dels malalts... Per això la nostra esperança en la misericòrdia de Déu, que és la nostra única salvació, s'aferma tot veient la vida i la mort del qui fou per a nosaltres instrument de salvació en la vida sacerdotal, deixant-se ell mateix amarrat amb els sagraments de l'amor misericordiós de Déu.

Les paraules que hem escoltat en la primera lectura, del llibre de l'Apocalipsi, ens parlen de l'esperança definitiva cap on caminem tots nosaltres els qui tenim l'esperança posada en el Senyor. La nostra fe, que és la substància de la nostra esperança, ens parla de *la nova Jerusalem*. Aquesta és la nostra pàtria definitiva. En aquest món, tot i estimar la terra que Déu ens ha donat, hem de saber que hem de viure sempre com a

estrangers i forasters (cf. 2Pe 2,11). El nostre caminar per aquest món té una meta definitiva: l'encontre amb Déu —*el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes*, ens ha dit sant Joan en la seva revelació—. Una meta, aquesta, que, com a gran esperança, sosté les petites esperances que donen alegria al nostre cor si van encaminades a la gran esperança.

L'esperança que la fe cristiana aporta al món té el seu fonament en Jesucrist vencedor del pecat i de la mort. L'esperança cristiana apareix clarament afirmada en l'enterrament d'un cristià. El nostre futur no és el d'un món semblant a un gran cementiri. El futur que la fe cristiana mostra és el de la vida plena, quan seran realitat definitivament les paraules de Jesús: *Jo faré que tot sigui nou*. Nosaltres caminem vers el cel nou i la terra nova fruits de la creació de Déu i de la seva recreació en Crist per la seva mort i resurrecció. En aquest món nou, Déu mateix amb el seu amor misericordiós *eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i farà que no existeixi més la mort, ni dol, ni crits, ni penes*.

Sense aquesta esperança, la fe cristiana és buida. Sense aquesta esperança, la vida cristiana queda mancada de l'horitzó que la fa possible en plenitud. Sense aquesta esperança, el lliurament en la vida sacerdotal queda mancat de fonament. Aquesta veritat de l'esperança cristiana en la vida sacerdotal és anunciada, tant amb

la paraula com amb la vida. Una de les raons principals del celibat sacerdotal és la de ser testimonis del món nou. Per això cal que donem gràcies al Senyor pel servei de Mn. Joan Valls en tots els seus ministeris desenvolupats al llarg de la seva vida i cal que també la nostra acció de gràcies es faci present davant el Senyor per la seva donació personal a Crist i al misteri de la seva Església en el celibat. Per tot això ell ha estat un testimoni cristià per a nosaltres i per això en donem gràcies plens d'esperança. Que el qui va esperar en aquest món el cel nou i la terra nova, pugui gaudir de la companyia de Déu i de la resurrecció en la plenitud del temps.

Germans i germanes, en la lectura de l'Apocalipsi hem escoltat aquestes paraules: *Els qui surtin victoriosos tindran tot això en herència: jo seré el seu Déu i ells seran fills meus.* I, sentint-les, el nostre cor s'ha omplert encara d'una més gran esperança en el dolor per la mort del nostre germà Joan, prevere. Nosaltres, confiats en la misericòrdia de Déu, el contemplem com els qui han sortit victoriosos en el combat de la vida, perquè ha mantingut la fe, l'esperança i la caritat fins al final de la cursa, i per això esperem i preguem perquè així sigui, que hagi rebut l'herència pròpia dels vencedors: la plenitud de la filiació divina. Aquesta és la nostra sola i definitiva herència: Déu, el Pare, en l'abraçada de l'eternitat, escoltant com ens diu, en el seu Fill estimat, fill, i reblerts de l'amor de l'Esperit Sant.

Com abans he dit, mossèn Joan ha mort servint l'Església en l'exercici del ministeri sacerdotal. Per això en aquest moment del seu comiat cal demanar al Senyor que ens doni joves que vulguin seguir les seves petjades, continuar la seva obra. En aquest moment de la mort d'un prevere cal que adrecem al Senyor la pregària confiada perquè tingui pietat de nosaltres i ens doni sants sacerdots, que ens doni molt i sants sacerdots, que ens doni famílies vertaderament cristianes.

A santa Maria, que ha acompanyat el nostre germà, des d'aquesta parròquia de Santa Maria de Montmaneu fins a Santa Maria de Ripoll, on residia abans de la seva mort, l'hi encomanem perquè sigui mare de Misericòrdia i l'acompanyi amb la seva intercessió davant el seu Fill, i pugui rebre del Jutge misericordiós el premi merescut als qui no confiaren en la seves pròpies forces sinó en la força de l'amor misericordiós de Déu. Així sigui.

> **AMB MOTIU DEL PELEGRINATGE A MONTSERRAT DE LES HOSPITALITATS DE LA MARE DE DÉU DE LURDES DE LES DIÒCESIS CATALANES**

Homília pronunciada a la basilica de Santa Maria de Montserrat el dia 16 de maig del 2009

Rvdm. Pare abat i monjos de la comunitat benedictina de Montserrat,
Germans preveres i diaques,

Membres de les hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes de les diòcesis catalanes, Pelegrins vinguts d'arreu de Catalunya, Germans i germanes, tots fills estimats de Déu:

Acabem d'escoltar la Paraula de Déu proclamada en la celebració de l'Eucaristia, que oferim en el temps pasqual al Pare, als peus de la Mare de Déu de Montserrat. Aquest lloc i en concret la imatge de la Mare de Déu de Montserrat és meta del nostre pelegrinatge com a poble català que sap que Maria, la Verge Bruna, és la nostra Mare i la nostra Patrona.

Hem pujat, doncs, tots nosaltres amb el desig de presentar a la nostra Mare i Patrona les pregàries que portem al cor. La pregària d'intercessió per les nostres necessitats i les dels nostres germans, la pregària d'acció de gràcies pels dons que rebem continuament de la mà bondadosa del Pare, la pregària de clemència pels nostres pecats i les nostres infidelitats, la pregària de lloança per la grandesa de Déu... Són tantes les pregàries com són els nostres cors que volen apropar-se al cor de Maria per sentir l'escalf de la mare i rebre el consol de la seva mirada misericordiosa.

Avui hem pujat fent pelegrinatge a la basílica de la Mare de Déu de Montserrat totes les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes de les diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya. Hem vingut junts perquè

ens sentim agermanats en la mateixa sol·licitud pels malalts i per l'experiència de fe cristiana, profundament mariana i eucarística, vora el riu Gave, al redós de la cova de Massabielle, sentint la presència de Maria que ens porta a l'Església, que és també la nostra Mare.

Feu tot el que ell us digui (Jn 2,5), foren les paraules que Maria, la mare del Senyor, va dir als criats de la festa de les noces de Canà de Galilea, i són també les paraules que sempre ressonen en el cor del qui s'apropa a Maria per presentar-li les seves necessitats. Per això mateix, farem bé de deixar que les paraules que el Senyor ens dirigeix en la litúrgia de la Paraula d'aquesta Eucaristia ressonin, perquè així ens arribin millor al cor i puguem fer el que ens diu santa Maria.

En la primera lectura hem escoltat com Pau inicia l'evangelització de Macedònia i d'aquesta manera l'evangelització d'Europa. Fou una visió la que va revelar la voluntat de Déu i per això Pau i Timoteu —com hem escoltat amb paraules en primera persona— *vam sortir de seguida cap a Macedònia, convençuts que Déu ens hi cridava per evangelitzar-los.*

Fou aquest l'inici de la predicació de l'evangeli de sant Pau en poblacions de l'actual Grècia i després, encadenat, a Malta i a Roma, amb el desig —segons la tradició feta realitat— d'anunciar l'evangeli a l'occident, a Hispània. La nostra fe cristiana té arrels

apostòliques. La més que probable predicació de sant Pau a la nostra terra ens fa reconèixer-nos com unes Esglésies apostòliques que han escoltat l'anunci de l'Evangeli de Crist de llavis d'un apòstol. El macedoni de la visió que va tenir Pau li va dir a ell: *Vine a Macedònia i ajuda'ns*. També nosaltres, mirant la nostra història multiseular, reconeixem que la fe apostòlica predicada i mantinguda al llarg dels segles ens ha ajudat a viure en l'esperança cristiana en tot moment de la nostra història com a poble. Crist és l'esperança fiable, l'única esperança que mai no mor. Cada un de nosaltres, cada una de les nostres famílies, tots nosaltres com a poble, tenim l'experiència —i cal que ens ho recordem— que, quan hem posat la nostra sola esperança en Crist, hem reeixit com a persones, com a famílies, com a poble. La fe en Crist, que actua en la caritat, ens aporta l'esperança.

Pau va sentir en el seu cor la crida a evangelitzar Europa. En aquests moments ens cal a tots nosaltres sentir la crida urgent, que brolla del cor de l'Església per boca del Sant Pare i dels bisbes, a una «nova evangelització» dels pobles d'Europa.

El nostre país és cada vegada més un «país de missió». Visitant les ciutats i els pobles petits i grans ens trobem els bisbes, cada vegada més, amb la realitat de la manca de coneixement de Crist i del seu misteri, i amb la realitat de persones que són lluny de la fe, o almenys lluny dels sacraments

de la fe cristiana. Dol de veure com, en els pobles i ciutats que tenen la seva arrel en la fe cristiana, hi ha infants i joves que no reconeixen ni la creu de Crist, com a misteri de salvació i de vida.

En la carta pastoral dels bisbes de Catalunya, *Pau, apòstol del nostre poble*, us diem a tots els fidels cristians i ens diem a nosaltres mateixos: «Sant Pau representa un model d'apòstol que no fa separacions a l'hora de proposar l'Evangeli de Jesucrist... Igualment, en un clima de "nova evangelització", entenem que les nostres Esglésies són cridades a revifar l'esperit missioner, a renovar l'anunci de la paraula de Jesús i a comunicar l'Evangeli de la pau. Els nostres temps s'assemblen als de la missió de Pau entre els pagans, i és urgent que visquem en estat de missió, fidels al Senyor, compartint els seus sentiments i alhora sensibles als homes i dones que ens envolten, per anunciar-los la compassió de Déu. Ells també necessiten l'Evangeli de la veritat que salva!»

Ens cal demanar, germans i germanes, la força de l'Esperit Sant, protagonista principal de tota veritable evangelització, perquè tots nosaltres, cada un en la seva missió i vocació, siguem agents de la «nova evangelització» que el Senyor ens demana. Els santuaris marians són llocs de nova evangelització. Maria sempre ens porta a Jesús, el qui és l'Evangeli, la Bona Notícia de Déu per a tots els homes de tots els temps.

Les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes tenen com a missió pròpia i principal portar els malalts i els pelegrins a l'encontre amb Maria en el santuari de Lurdes de França. I cal que donem gràcies a Déu per totes les persones que fan possible amb esperit de servei generós i desinteressat aquesta missió que tant de bé ha fet i fa a les persones, especialment als malalts. El servei en les Hospitalitats ens fan experimentar la veritat d'aquelles paraules de Jesús que ens refereix sant Pau en el comiat als preveres d'Efes: *Fa més feliç donar que rebre* (Ac 20,35).

L'Hospitalitat en cada diòcesi ha de fer-se seva la crida a la «nova evangelització» acollint-la generosament i humilment. Hem d'estar tots convençuts que portar una persona a l'encontre amb Crist, el veritable metge per a les nostres malalties físiques i espirituals, és el millor servei que li podem fer. Proposar Crist a una persona, perquè en ell pugui trobar l'Amor que mai no falla, és ajudar-la a descobrir en ella mateixa la deu de la Vida que mai no s'esgota. Convidar a viure la fe en Crist amb tota veritat és oferir la llum que sempre resplendeix, encara que la nit de la prova i del sofriment la vulgui apagar.

Santa Maria, estrella de l'evangelització, ens és model de com hem de portar als altres el seu Fill, Jesús, el Senyor. Maria en la visita a la seva cosina ens mostra la urgència de l'evangelització, la urgència de portar la

Bona Nova. Per això se n'anà decididament, de pressa, a la muntanya a casa d'Elisabet. Maria va de pressa, portant en el seu si Jesús. Maria és la primera missionera de Jesús, la primera missatgera de Jesús, la primera portadora de la llum de Jesús al món. I ho fa d'aquesta manera: portant Jesús dintre seu. La missió, en Maria i en tots els autèntics missioners, és sempre anar a l'encontre d'una persona portant Jesús en el cor. Adonem-nos-en bé: Maria ens parla de la primordial importància de portar Jesús en el cor, abans que les paraules i les accions per a mostrar-lo.

I ens diu l'evangelista Lluc: *Maria saludà Elisabet i tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant* (1,41). El missatge arriba de cor a cor. Del cor de Maria al de la seva cosina. Del cor de Jesús, en el si de Maria, al cor de Joan, en el si d'Elisabet. De cor a cor és com s'ha d'evangelitzar autènticament. Del cor del qui porta Crist, al cor del qui escolta l'evangeli de Jesús. No hi ha cap altre camí. Així fou en la primera evangelització i així ha estat i serà sempre, de cor a cor.

Germans i germanes, nosaltres portem el nom de Crist, perquè hem rebut el do del baptisme i participem de l'Eucaristia i, de vegades, com ens ha dit Jesús en l'evangeli, per això mateix podem ser odiats, podem ser no estimats pel món. Quan ens passi això, recordem aquelles paraules de sant

Ignasi d'Antioquia: «El que necessita el cristianisme, quan és odiat pel món, no són paraules persuasives, sinó grandesa d'ànima» (Ad Romanos, 3, 4).

Demanam al Senyor per intercessió de santa Maria de Montserrat que el nom de Crit sigui sempre la nostra major glòria i que, quan arribi el moment de donar testimoni d'ell, no tornem mai enrere, sinó que, amb la força de l'Esperit Sant, amb alegria i pau, amb servei i caritat siguem els nous evangelitzadors que porten Crist al cor dels homes i dones del nostre poble. Amén.

> EN EL FUNERAL DEL RVD. DR. JAUME RIERA I RIUS

Homilia pronunciada a l'església parroquial de Sant Domènec de Vic el dia 2 de juny del 2009

2Co 5,1.6-10 // Lc 12, 35-40

A la ciutat de Vic on va néixer, Mn. Jaume Riera i Rius, i a la diòcesi vigatana, en la qual sempre ha tingut l'arrel i des d'on ha servit l'Església del Senyor en els bisbats de Zipaquirá, Medellín i Bogotá, a Colòmbia i, des de l'any 1971, en l'arquebisbat de la diòcesi germana de Barcelona, celebrem aquesta eucaristia pel seu etern descans. El nostre germà, Mn. Jaume Riera, sempre havia manifestat, amb un sa orgull, ser membre del presbiteri diocesà de Vic, i amb els seus germans preveres i amb els bisbes osonencs ha manifestat el seu esperit de servei per al bé d'aquesta nostra diòcesi. Per això, és un deure de caritat agraïda pregar

per un germà nostre que ens ha deixat per a ser cridat a la presència de Déu a gaudir de la visió eterna de la veritat en què sempre cregué i esperà amb caritat.

Mn. Jaume Riera va exercir el seu sacerdoci ministerial principalment en els tribunals eclesiàstics i en el govern, des del seu càrrec de provicari general de l'arquebisbat de Barcelona. La seva vida sacerdotal va estar, doncs, molt unida al servei de les persones que cercaven l'ajut de trobar el que és just, vertader, bo i misericordiós. Cal tenir ben present el que diu el darrer dels cànons de l'actual Codi de Dret Canònic de l'Església en el Ritu Llatí: «La salvació de les ànimes ha de sempre la llei suprema en l'Església» (núm. 1752). Els qui el coneixiem, podem dir que en l'exercici del seu ministeri eclesial va complir el que és la llei suprema en l'Església: el bé de les persones en la veritat de l'amor.

En el fragment de la segona carta als cristians de Corint que ens ha estat proclamada hem sentit com sant Pau manifesta la certesa que *tots hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos*. Aquesta certesa de Pau i de la fe cristiana ens parla de la responsabilitat de tota persona davant Déu. El judici personal després de la mort ens mostra la certesa que cada persona és única davant Déu i al mateix temps ens mostra que la llibertat de la persona és un

do que Déu mateix ens ha donat i que ell sempre ha respectat. La llibertat duu per ella mateixa a la responsabilitat. Cada un de nosaltres ha de donar compte davant Déu de l'ús que hem fet de la llibertat que el mateix Déu ens ha donat.

De vegades, en aquest món en què impera el relativisme que el que fa es donar un valor indiscriminat a tot sense tenir en compte la veritat, pensant-se assegurar la llibertat i alliberar les consciències, es cau en la contradicció de dir al mateix temps que una cosa és veritat i mentida, bo i dolent, just i injust. I aquest pensament relativista pot entrar també en la nostra percepció de la fe negant el judici de Déu o altres veritats en la vida i en la mort.

El que sí que és evident és que per a Déu que és amor no li és igual el bé i el mal que hem pogut fer nosaltres, no li és igual la veritat que la mentida. Amb una falsa misericòrdia podríem caure en la fal·làcia d'un déu, que no és el nostre, ni és el vertader, que tanca els ulls davant la injustícia envers els petits i els pobres, que tanca els ulls a l'amor senzill i humil que no veuen els ulls del món i no aprecien els qui tenen el poder.

Tota la humanitat ha de comparèixer davant el tribunal de Crist, jutge i Senyor de la història. El qui ha de judicar tots els homes és aquell que, per tots i cada un de nosaltres, ha vessat la seva sang, manifestant que la raó i la finalitat de tota la història és l'amor

misericordiós de Déu. Sí, germans i germanes, serem judicats per l'amor misericordiós de Déu. Crist no pot condemnar ningú, ell és el salvador dels homes, i el qui es troba amb ell, acceptant-lo de cor, ha trobat l'alliberament i la salvació. La perdició no la imposa Crist, sinó que es dona on la persona humana resta lliurement lluny de Crist, quan l'home queda en allò que és propi i no accepta la salvació de Crist. Tota persona rep la gràcia suficient per a escoltar la paraula de salvació de Crist; però sempre li queda a la criatura humana poder posar amb la seva llibertat la frontera que el separa de la salvació.

L'hora de la mort és l'hora de la veritat. En el moment de la mort l'home pren possessió de la veritat que li correspon: la veritat de la criatura humana davant la veritat de Déu, que és amor. El moment de la mort és el moment de l'encontre amb l'amor de Déu que ens coneix millor que nosaltres mateixos i que ens mostra la seva abraçada misericordiosa que ens allibera de la por i amb la força del mateix amor, com un foc que purifica, ens neteja de les restes de pecat que pot haver-hi en el nostre cor. La veritat en Déu s'ha fet amor misericordiós sense perdre la dignitat de la veritat que sempre és unida en Déu, i en ella mateixa, a l'amor.

En l'evangeli hem escoltat les paraules del mateix Jesús que ens ha dit: Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos.

És, aquesta, la saviesa cristiana que sap que, mentre anem per aquest món, som pelegrins caminant cap a la pàtria definitiva. És el mateix que ens deia sant Pau: *Sabem que, mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor; ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l.*

La fe cristiana que nosaltres hem rebut com a do ens fa descobrir la gran presència de Déu en la nostra vida, amb una esperança: el veurem cara a cara. La nostra vida no és un caminar per caminar sense meta, sense fi. El cristià sap que caminem vers l'encontre amb Déu. I, per això mateix, el nostre caminar té unes característiques pròpies que són diferents dels qui no tenen fe: sempre hem de tenir *el cos cenyit i els llums encesos*. Hem de viure en la veritat de l'amor amb la qual serem jutjats. Hem de viure amb la sobrietat i la generositat del qui sap que els béns d'aquest món passen i que tenim una herència eterna al cel. Hem de viure cercant sempre en la fe el rostre d'aquell que per nosaltres ha donat la vida perquè tinguem el rostre dels fills de Déu que viuen en la llibertat pròpia, sabent que el pecat i la mort han estat vençuts.

Germans i germanes, avui nosaltres preguem en la fe i l'esperança pel nostre germà, Mn. Jaume Riera, en la certesa que l'amor misericordiós de Déu sempre l'ha acompanyat, com s'ha manifestat en les seves obres de servei i d'amor de què nosaltres hem gaudit. Nosaltres preguem per ell deixant-lo en les

mans del qui és jutge misericordiós amb la certesa que el qui en aquest món ha cercat la veritat de l'amor es trobarà amb l'amor etern i la veritat plena, que és Déu.

El nostre germà ha mort servint l'Església germana de Barcelona, essent provicari general de l'arquebisbat. Ell fins al final de la seva vida va voler servir generosament l'Església de Crist. Demanem al Senyor que ens faci el do de les vocacions sacerdotals que necessitem per al servei de la seva Església. Que, mirant l'exemple dels qui ens han precedit, molts joves vulguin seguir el camí de santedat i d'amor que és la vida sacerdotal en el si de l'Església.

> JORNADA SACERDOTAL 2009

Homilia pronunciada a l'església del Seminari Diocesà el dia 8 de juny del 2009

Arribada l'hora, Jesús es posà a taula, i els apòstols s'hi posaren amb ell. També tots nosaltres aquest matí, amb motiu de la Jornada Sacerdotal, ens hem posat entorn de la taula, entorn de l'altar de Crist, per celebrar l'Eucaristia. Crist el Senyor és qui, una vegada més, ens aplega entorn d'ell, i ell mateix és per a nosaltres el sacerdot, la víctima i l'altar. En nosaltres, de manera misteriosa, es fa present el sacerdoci ministerial pel qual, al mateix temps, fem present Crist i rebem de Crist la salvació i la vida. En el misteri de la fe nosaltres som presència de Crist i deixebles de Crist. Misteri gran que ens porta a viure amb humilitat i fidelitat

el do rebut per la imposició de les mans del bisbe.

L'Eucaristia en el Seminari

La concelebració eucarística del presbiteri diocesà a la capella del Seminari Diocesà és expressió de comunió profunda entre tots nosaltres, i això omple de goig el meu cor. A més, em porta el record de les meves vivències en l'etapa de formació en el meu seminari. Ben segur que a molts de vosaltres encara us porta també records i vivències, perquè celebrem aquesta eucaristia en el mateix seminari on vauc iniciar —petits, els uns, i més joves, els altres— el camí de formació que amb el temps us va portar al sacerdoci ministerial. Tots devem molt al nostre seminari, on vam anar entrant en la vida de fe i en la maduresa humana, intel·lectual i pastoral per a esdevenir, per mitjà de la crida eclesial, preveres al servei del Poble de Déu. Són molts els records d'una joventut plena d'il·lusió amb ganes d'aprendre i amb ganes de fruit de l'alegria sana, de l'amistat, de l'amor a la pàtria i a la llengua... És un moment per a recordar agraïdament els formadors, professors i companys que ja ens han deixat. Vull fer menció especial del bisbe Joan Perelló, el qual amb tanta il·lusió, amb tant esforç i sobretot amb esperit de fe va edificar aquest gran Seminari Diocesà, perquè veia la necessitat dels sacerdots i perquè volia donar acolliment al gran nombre de respostes generoses a la crida vocacional de tants infants i joves d'arreu de la diòcesi. Vosaltres, germans preveres,

sou testimoni vivents de tantes i tantes famílies i parròquies plenes de vida autènticament cristiana al nostre bisbat.

La catequesi

En l'encontre sacerdotal hem reflexionat sobre el nou catecisme per a la iniciació cristiana dels nostres infants, *Jesús és el Senyor*. És un instrument necessari per a una bona formació cristiana dels nostres infants. Vull tornar a remarcar la importància de la catequesi per al futur de les persones, de les famílies, de les comunitats, dels moviments, de la diòcesi, de la societat. De fet, en aquest moment de crisi econòmica es veu clarament que el que hi ha és una crisi moral i en el fons una crisi de fe. Hem de tenir ben present que una «catequesi dèbil» porta al desert espiritual i a l'afebliment de la vida cristiana i, per tant, a l'afebliment de les comunitats i de la societat.

En aquests moments —potser més que mai en el nostre país— ens cal una «catequesi ferma», en el sentit d'una catequesi que porti al coneixement de la fe cristiana en tota la seva integritat, com una llavor que donarà ple fruit en el temps oportú. Ens cal una «catequesi ferma» que porti els nostres infants i joves a descobrir el misteri de la fe com quelcom que ressona plenament en el seu cor i dóna resposta a la seva set de Déu. Ens cal una «catequesi ferma» que porti a la celebració cristiana i a la pregària. Ens cal una «catequesi ferma» que porti a l'encontre amb la comunitat i a la comunió

de cor amb l'Església. Ens cal una «catequesi ferma» que porti a la vida autènticament cristiana dels qui es deixen guiar per l'Esperit de Déu i volen viure l'amor com a plenitud de la llei.

Per això em faig, i us faig a tots vosaltres, una crida a revitalitzar la catequesi arreu de la diòcesi. La formació autènticament eclesial dels nostres infants i joves, sobretot en la catequesi, és el lloc necessari per al futur de la fe cristiana en aquesta terra que té arrels profundament cristianes.

En aquesta crida a revitalitzar la catequesi en tota la nostra diòcesi, vosaltres, germans preveres, sou els primers protagonistes. La catequesi l'heu de sentir com a cosa pròpia i en la catequesi dels infants i joves teniu un lloc propi que ningú no ha d'ocupar. Els catequistes han de ser també protagonistes, amb el seu paper propi, però vosaltres també hi teniu el vostre paper propi. L'encàrrec de predicar l'evangeli que hem rebut en la nostra ordenació sacerdotal inclou de manera primera i principal la catequesi. Com ens recorda el Concili Vaticà II: «Els preveres tenen envers tothom el deure de comunicar-los la veritat de l'Evangeli, de la qual són dipositaris en el Senyor. Així, doncs, tant si, comportant-se bé entre la gent, la condueixen a glorificar Déu, com si, predicant obertament, anuncien el misteri de Crist als no creients, o ensenyen el catecisme o expliquen la doctrina de l'Església o miren de tractar a la llum de Crist

els problemes contemporanis, tenen sempre l'obligació d'ensenyar, no pas la pròpia saviesa, ans la paraula de Déu, i de convidar tothom amb insistència a la conversió i a la santedat» (P.O., 4).

L'Any Paulí

Germans, en aquest mes de juny conclourà l'Any Paulí. Sant Pau ens ha acompanyat durant tot l'any en la vida del nostre presbiteri diocesà. En els dies de recessos mensuals, algunes cartes de sant Pau i alguns aspectes de la seva vida i doctrina han estat objecte de reflexió i meditació. També en aquest any els bisbes de Catalunya hem adreçat una carta pastoral a tot el poble de Déu de les nostres diòcesis amb el títol de «Pau, apòstol del nostre poble». Vull solament fer esment d'unes paraules d'aquesta carta que ens poden ajudar a mantenir el nostre zel d'evangelitzadors: «Pau viu l'anunci de l'Evangeli en termes d'imperatiu, de necessitat, com si fos una obligació que li haguessin imposat. La seva vida consisteix a escampar allò que mou el seu cor i, com els profetes d'Israel, ni pot ni vol resistir-s'hi. *M'he fet feble amb els febles... m'he fet tot amb tots... Tot ho faig a causa de l'Evangeli* (1Co 9,22-23). Per això en la segona carta a Timoteu llegim una exhortació que voldríem fer-nos nostra: *Proclama la paraula de Déu, insisteix quan és oportú i quan no ho és* (4,2). Comunica l'evangeli amb passió i ardor el qui no es refugia en la indecisió i en la por, el qui no vacil·la davant les contrarietats i les suspicàcies, el qui combat el

mal amb el bé i no es deixa enredar per les teranyines de la violència. L'oportunitat ve donada per la mateixa Paraula, no depèn de criteris purament humans: l'Esperit obre portes i sosté els qui s'esforcen a comunicar el tresor de l'Évangeli, els qui fan conèixer Jesús escampant la seva paraula a tot arreu.»

L'Any Sacerdotal

I també en aquest juny s'iniciarà l'Any Sacerdotal que Benet XVI ha concedit a tota l'Església amb motiu dels cent cinquanta anys de la mort de sant Joan Maria Vianney, el Rector d'Ars, amb l'objectiu, tal com va expressar el Papa, «d'ajudar a percebre cada vegada més la importància del paper i de la missió del sacerdot en l'Església i en la societat contemporània». En concret, serà el pròxim dia 19 de juny, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, quan s'iniciarà aquest Any Sacerdotal, que es perllongarà fins a la data de la mateixa festa de l'any vinent.

Visquem aquest any de gràcia en la reflexió i la pregària per la nostra fidelitat al sacerdoti rebut amb la imposició de les mans. Acolim les iniciatives que se'ns ofereixin per a viure la gràcia que el Senyor ens vol donar per mitjà de l'Església. Preguem per les vocacions a la vida sacerdotal que necessitem per al servei de les parròquies de la nostra diòcesi.

L'Eucaristia que estem celebrant és la votiva de Jesucrist, gran sacerdot per sempre.

Aquest Seminari té per titular el Sagrat Cor de Jesús. El sacerdoti de Crist està unit al seu sacrifici redemptor per tota la humanitat. El Sagrat Cor és manifestació del sacerdoti de Crist que es dona per la salvació dels homes amb les flames de l'amor ardent, l'amor misericordiós de Déu. El mateix sant Joan Maria Vianney deia: «El sacerdot continua l'obra de la redempció a la terra... si hom compregués bé el sacerdot sobre la terra, es moriria no pas de por, sinó d'amor... El sacerdoti és l'amor del cor de Jesús» (núm. 1589).

Germans, en aquest Any Sacerdotal, que té per lema *Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot*, hem d'aprendre a contemplar la fidelitat de Crist, que és la raó primera de la nostra fidelitat, per a poder nosaltres viure amb més fidelitat el nostre sacerdoti. Certament que és molt el camí de fidelitat que porteu i en dono fervents gràcies al Senyor, però també cal dir que podem avançar en més fidelitat i en més santedat. El bé de les persones que tenim encomanades en el nostre ministeri ens demana aquest esforç de més fidelitat i de més santedat. Contemplar Crist, estimar Crist que dona la vida pels seus deixebles és el millor camí per a demanar humilment el do de l'Esperit que transformi més i més la nostra vida. Com sant Pau al seu deixeble Timoteu, us dic a cada un de vosaltres: *Et recomano que procuris de revifar el do de Déu que has rebut per la imposició de les mans* (2Tim 1,6).

Els nostres sants

Recordeu, germans sacerdots, que hem estat tallats d'una roca que ha donat grans exemples de santedat de vida sacerdotal: sant Bernat Calbó, sant Miquel dels Sants, sant Antoni Maria Claret, sant Pere Almató, el beat, i el pròxim octubre sant, Francesc Coll, el beat Pere Tarrés, molts màrtirs i tants que, com el venerable bisbe Josep Torras i Bages, ens han deixat un gran exemple. Som nosaltres els qui, en els inicis del segle XXI, hem de donar el fruit de santedat que el Senyor vol de nosaltres. Els qui ens han precedit són intercessors nostres i a ells ens encomanem. Que Santa Maria i els nostres sants preguin per nosaltres. Amén.

> SOLEMNITAT DEL COS I LA SANG DE CRIST – CORPUS

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 14 de juny del 2009

Sr. Degà i membres del Capítol
Germans preveres i diaques
Religiosos i religioses
Germans i germanes tots, fills estimats de Déu:

Acabem d'escoltar en les paraules de l'evan-geli com Jesús, en el primer Dijous Sant, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà dient: *«Preneu-lo: això és el meu cos.»* Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: *«Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes.»*

I nosaltres, en el dia de la solemnitat del Corpus, repetirem els mateixos gestos i les mateixes paraules de Jesús. En la pregària eucarística, cim de la celebració, les paraules mateixes de Crist, pronunciades en la comunió de l'Església per aquells que han rebut el sagrament de l'orde sacerdotal, ressonaran en aquesta casa de Déu: «Això és el meu cos entregat per vosaltres.» «Aquest és el calze de la meva sang.» I ho repetim perquè sabem que el misteri de la nostra redempció es fa realitat cada vegada que l'Església celebra el memorial de la mort i resurrecció de Jesucrist, el nostre Senyor i Salvador.

L'Eucaristia, la missa, és l'actualització incruenta de la mort de Crist per la nostra salvació. El misteri del Cos de Crist, lliurat per nosaltres, i de la Sang de Crist, vessada per nosaltres i per tots els homes, és realitat present. El pa i el vi que són presentats per nosaltres com a signe del nostre reconeixement es converteixen amb tota veritat en el Cos i en la Sang de Crist, no solament per la nostra paraula, ni per la nostra acció, sinó sobretot per l'acció de l'Esperit Sant i les paraules del mateix Crist, present i vivent en el misteri de l'Església.

Sí, germans i germanes, la festa de Corpus ens convida a mirar més fixament, amb una mirada de fe, amb una mirada amorosa i agraïda, el sagrament admirable de l'Eucaristia: Crist realment present, sota les espècies sacramentals del pa i del vi.

I aquesta afirmació de fe ens demana a nosaltres viure d'acord amb el que creiem. La celebració de l'Eucaristia ens ha de parlar a nosaltres i als qui no creuen i ens miren, de la presència real de Crist en l'Eucaristia. Adonem-nos que tota la persona, en el cor i en el cos, ha de poder manifestar el seu reconeixement de la presència real de Crist en l'Eucaristia. L'adoració de Crist és l'expressió necessària per al qui amb fe celebra l'Eucaristia i en participa en la comunió. I si és així, per què negligim tan fàcilment els signes de veneració de l'Eucaristia? Per què de vegades i sense cap raó important hem tret de la nostra celebració i de la nostra pietat el signe de posar-nos de genolls, en actitud d'adoració i de reconeixement del qui és el Fill de Déu, mort i ressuscitat?

L'Eucaristia és misteri de presència de Crist, donant-se a nosaltres per la nostra salvació. Crist se'ns dona. Ell truca a la porta del nostre cor, perquè vol donar-se a nosaltres. En ell, i solament en ell, tenim l'amor de Déu a mans plenes. Ell ens ofereix la salvació i la llibertat. L'Eucaristia és misteri al qual som cridats a participar en la comunió. Som convidats els cristians a alimentar-nos del Cos i de la Sang de Crist.

Adona't bé, cristià, que en rebre el sagrament de l'Eucaristia reps el do de participar de la vida i de l'amor de Crist: la comunió amb Crist. En el més íntim del teu cor, Crist hi habita, perquè tu també puguis viure amb Crist. La recepció del sagrament de

l'Eucaristia ens va transformant en Crist fins a poder dir com sant Pau: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi* (Ga 2,20).

L'Eucaristia és el misteri del Cos de Crist que ens va transformant cada vegada més en el «Cos de Crist» que és l'Església. Solament en comunió amb l'Església podem rebre el Cos de Crist, i solament podem ser Església si rebem el Cos de Crist. La vida de l'Església té la seva font i el seu cim en l'Eucaristia.

La nostra missa d'avui es perllongarà amb la processó per carrers de la nostra ciutat de Vic. La fe en la presència real de Crist en el sagrament del seu Cos i la seva Sang va fer néixer l'expressió pública d'aquesta fe amb la processó de Corpus. La ciutat de Vic fou la primera a Catalunya i a tot Espanya a fer la processó de Corpus, l'any 1330. En aquests inicis del tercer mil·lenni, nosaltres som hereus de la mateixa fe i de la mateixa expressió que ens demana l'Església. Dono les gràcies a tots els qui ho feu possible: el Capítol de la Catedral i tots els qui amb interès prepareu i realitzeu amb tant de detall aquesta expressió de fe cristiana. Us recordo que aquesta processó no és una processó per a ser contemplada, sinó per a participar-hi. Corpus és caminar amb el Senyor. Corpus ens recorda que nosaltres solament podem fer camí amb l'aliment de l'Eucaristia. Corpus ens ajuda a entendre

que som pelegrins i que Crist, la nostra esperança que mai no falla, camina amb nosaltres. Corpus ens convida a manifestar als nostres germans que Crist és el Camí, la Veritat i la Vida. Corpus és expressió que hem de fer camí tots junts en comunió amb Jesús i amb tots els nostres germans en el si de l'Església.

I Corpus és caritat. El misteri de l'Eucaristia és l'expressió de l'amor de Crist. Recordem: el cos lliurat, la sang vessada. L'Eucaristia és memorial perpetu de la bogeria d'amor de Déu per la humanitat. L'Eucaristia és expressió del cor de Déu, de l'essència de Déu. Déu és amor, llegim en la primera carta de sant Joan. Els cristians no solament diem que Déu ens estima; nosaltres diem que l'essència, la vida més íntima de Déu, és amor. En l'Eucaristia es manifesta la immensitat de l'amor misericordiós de Déu. La besada, l'abraçada d'amor de Déu, manifestat plenament en la mort del seu Fill, amb la força de l'amor de l'Esperit Sant, és realitat per a tots i cada un dels homes cridats a participar del banquet de l'Eucaristia cada dia i sobretot en la missa dominical. L'Eucaristia és l'Amor misericordiós de Déu repartint-se en tots i cada un de nosaltres, els homes i dones redimits per la sang preciosa del Fill de Déu. *Amb la seva sang ens ha redimit per sempre*, ens ensenyava l'autor de la carta als cristians hebreus.

I si Corpus és caritat de Déu, també és caritat nostra envers els nostres germans

més necessitats. Ens podem preguntar: Com sabrem si hem cregut i celebrat autènticament el Corpus? I la resposta és clara: Si estimem els nostres germans. El Corpus és autèntic si deixem que l'amor de Deu penetri en els nostres cors i si dels nostres cors brolla l'amor rebut de Déu envers els nostres germans necessitats del nostre amor, de la nostra atenció.

Per això Corpus és també Càritas. Càritas no és solament una institució que neix en l'Església per a l'atenció dels més necessitats entre nosaltres; sinó que Càritas és la caritat de tota l'Església, de tots i cada un de nosaltres, que brollant de l'Eucaristia arriba a les persones necessitades de la nostra societat. La situació econòmica que estem patint, com a conseqüència de l'individualisme, de l'hedonisme i de l'afany d'un benefici injust i radicalment abusiu sense tenir en compte els altres, i que ens convida a remirar la nostra vida en la veritat i l'amor, està portant —i cada vegada més— persones i famílies a situacions d'extrema necessitat. Sempre en els moments de crisi els més desfavorits pateixen les conseqüències de manera més greu. Per a la comunitat cristiana les persones no són mai unes xifres per a fer estadístiques. Per a nosaltres les persones necessitades tenen un rostre i un nom, i molts d'ells, uns fills. Hi ha famílies senceres que han de viure en la misèria. I per això mateix, des de la seva realitat de persones, filles de Déu i germanes nostres, els hem d'ajudar.

Càritas ha de ser ben conscient que està al servei dels més necessitats, als quals dona la caritat que brolla del cor dels cristians, alimentats de l'Eucaristia. I nosaltres hem de sentir Càritas ben nostra. Agraïxo en nom de tota la comunitat i en nom de tots els necessitats el vostre suport amb la col·lecta i els donatius generosos, així com el treball dels centenars i centenars de voluntaris arreu de la diòcesi, i dels directius i tècnics de Càritas tant a nivell diocesà, com arxiprestal, com parroquial.

Recordem-nos avui, una vegada més, els uns als altres que encara que hi hagi crisi no pot haver-hi mai crisi de caritat i de solidaritat entre nosaltres. Pensem que l'amor de Déu ens urgeix a estimar els nostres germans.

Germans, visquem el Corpus amb tota la seva veritat d'amor, d'adoració, de testimoni, de caritat. Que ens ajudi a viure'l santa Maria, la Mare del Senyor, la dona profundament eucarística, que va portar Crist en el seu cor i el va oferir, juntament amb el Pare, per la salvació de tots els homes. Així sigui.

GLOSSA SETMANAL

EL RESPECTE PER LA VIDA HUMANA (2)

La vida humana s'ha de respectar des del si de la mare fins a l'altre extrem de l'existència, quan l'home es troba amb el misteri del sofriment i de la mort. En una societat en què preval la tendència a donar valor suprem al plaer i el benestar, la realitat del sofriment és considerada com un absurd. Per això apareix de manera recurrent el tema de l'eutanàsia. Entenem per eutanàsia, en sentit vertader i propi, una acció o omissió que per la seva naturalesa i en la seva intenció causa la mort, amb la finalitat d'eliminar qualsevol dolor (cf. Joan Pau II, *Evangelium vitae*, 65).

En el tema de l'eutanàsia apareix la falsa compassió com a motiu, tant del qui demana la mort per la por al sofriment, com en aquells que prenen la decisió de provocar la mort d'una altra persona, de manera directa o indirecta, per no veure'l sofrir o per no sofrir ells mateixos. Aquesta mort provocada és un refús de la sobirania de Déu sobre la vida i la mort.

La doctrina de l'Església és clara. En l'encíclica abans citada, el papa Joan Pau II diu: «D'acord amb el magisteri dels meus predecessors i en comunió amb els bisbes de l'Església catòlica, confirmo que l'eutanàsia és una greu violació de la Llei de Déu, en quant és l'eliminació deliberada i moralment inacceptable d'una persona humana. Aquesta